

Οι τραυματικές επιπτώσεις της έκτρωσης μέσα από τη μαρτυρία μιας ανώνυμης γυναίκας (Μαρία Α. Στυλιανού, Κοινωνιολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

«Όταν πλησιάζεις το χειρουργείο κάνεις την αδιάφορη, αλλά νοιώθεις τα μέλη σου να παγώνουν από τον φόβο. Το αίμα σταματάει να κυκλοφορεί στις φλέβες σου. Παραλύεις. Σταματάς ν' ακούς τους εξωτερικούς ήχους, μόνο την καρδιά σου ακούς να χτυπά πολύ δυνατά. Θέλεις να κλάψεις ή να το βάλεις στα πόδια, αλλά πιέζεις τον εαυτό σου και προχωράς, γιατί έχεις πάρει την απόφαση να το κάνεις. Έχω ακούσει να λένε ότι είναι ευκολότερο από την εξαγωγή δοντιού. Σαχλαμάρες! Μόνο όσες το έκαναν ξέρουν! Νιώθεις περιφρόνηση για τον χειρουργό που χαμογελάει συγκαταβατικά απέναντι σου και σε καθησυχάζει. Το θεωρείς υποκριτικό από κάποιον που σε λίγα λεπτά θα αδειάσει τα σπλάχνα σου μέσα σ' έναν κουβά. Όταν σε σπρώχνουν να ξυπνήσεις είναι σαν να γυρίζεις απ' τον Άδη. Έχεις μία πικρή γεύση στο στόμα. Πρέπει να μαζέψεις τα κομμάτια σου και να φύγεις: χρειάζονται το κρεβάτι για την επόμενη. Θλίψη και μελαγχολία σε συνοδεύουν για πολλές μέρες. Αν είσαι τυχερή και σε περιμένει έξω κάποια φίλη, συνήθως προσπαθεί να σε καθησυχάσει: «Πάει, πέρασε» σου λέει. «Το ξεφορτώθηκες, τώρα θα συνεχίσεις όπως

πριν τη ζωή σου». Μόνο που «αυτό» που ξεφορτώθηκες θα αναρωτιέσαι πάντα πώς θα ήταν αν το γεννούσες και η ζωή σου δεν θα είναι ποτέ πια όπως πριν» (Άρθρο Αναστασίας Αρπατζή «Η έγκυος μπροστά στα διλήμματα της έκτρωσης». Θα το βρείτε στην ιστοσελίδα: www.unborn.gr).

Τα πιο πάνω λόγια ανήκουν σε ανώνυμη γυναίκα που έκανε έκτρωση. Τα λόγια της συγκλονίζουν κάθε ευσυνείδητο αναγνώστη. Αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία γυναίκας, στην οποία η έκτρωση βιώνεται πραγματικά ως έγκλημα αφαίρεσης της ζωής του αγέννητου παιδιού της. Ψηλαφίζουμε πολύ ξεκάθαρα το ψυχικό της δράμα πριν, κατά τη διάρκεια και τα συνεπακόλουθα τραύματα της έκτρωσης πάνω στην ψυχή, στο σώμα της και στη μετέπειτα ζωή της. Αισθανόμαστε τη βαθιά της μετάνοια, την πικρή γεύση που της άφησε η εκτρωτική εμπειρία στο βάθος της ψυχής της κυρίως. Σίγουρα θα σκέφτηκε πολλές φορές στη ζωή της το αγέννητο παιδί που ποτέ δεν είδε, που ποτέ δεν κράτησε στη μητρική της αγκαλιά, ποτέ δεν κοίταξε τα μάτια του, ποτέ δεν χάρηκε το χαμόγελό του, ποτέ δεν άκουσε το πρώτο του κλάμα, αφού δεν του δώρισε τη μοναδική ευκαιρία να ζήσει. Σίγουρα θα σκέφτηκε αμέτρητες φορές πώς θα ήταν η ίδια της η ζωή, αν είχε όντως γεννήσει και μεγαλώσει αυτό το αγέννητο σπλάγχνο της. Το ακριβό αγέννητο παιδί της. Κι αν διεισδύσει κανείς στον βυθό των λέξεών της, των συναισθημάτων της, της ευδιάκριτης λύπης της, βλέπει ότι κάποιοι πολύ πιθανόν να την ενθάρρυναν να προχωρήσει σε αυτή την εγκληματική μη αναστρέψιμη πράξη. Κι αν προχωρήσει κανείς στο ψυχόδραμα της βασανισμένης αυτής

γυναίκας, βλέπουμε στην πραγματικότητα ότι δεν ήθελε η ίδια τη συμμετοχή της στην έκτρωση του παιδιού της.

Συμπερασματικά, οι τραυτικές επιπτώσεις πριν, κατά τη διάρκεια και μετά από μια έκτρωση για την ψυχική υγεία της μητέρας (αλλά και κατ' επέκταση για το άμεσο κοινωνικό της περίγυρο και ολόκληρη την κοινωνία) είναι μια σοβαρή πραγματικότητα που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ή να παραβλεφθεί. Οι όποιες νομοθετικές ρυθμίσεις υπέρ της αποποινικοποίησης των εκτρώσεων παραγνωρίζουν οπωσδήποτε αυτή τη φοβερή ανθρώπινη διάσταση των εκτρώσεων. Χώρια το ψυχικό δράμα του ίδιου του εμβρύου (τέλειου αγέννητου ανθρώπου) που υπόκειται έκτρωση.

Τα ψυχικά τραύματα των γυναικών που έχουν προχωρήσει σε έκτρωση και το μετάνιωσαν είναι ένας αρκετά δυνατός παράγοντας, για να αποτρέψει μελλοντικές εκτρώσεις γυναικών. Η πιο πάνω μαρτυρία της γυναίκας, φανερώνει ξεκάθαρα ότι η έκτρωση πρόκειται για φόνο μιας ανυπεράσπιστης και μοναδικής ανθρώπινης ύπαρξης που έχει το δικαίωμα στη ζωή. Γιατί το δικαίωμα του αγέννητου ανθρώπου δεν ανήκει στους γεννήτορές του, αλλά στον ίδιο τον άνθρωπο. Γιατί η ανθρώπινη ζωή είναι θείο δώρημα.

Τα συγκλονιστικά λόγια της πιο πάνω γυναίκας έρχονται να επαληθεύσουν τον πολύ γνωστό ψαλμό του Δαβίδ (Ψαλμός Ν΄) « Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστι διαπαντός», καθώς και τα λόγια του μακαριστού Καθηγητή Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας Σπυρίδωνα Καλλιόφα, ο οποίος επικαλούμενος τον Κάρολο Γιούνγκ, έλεγε «Αυτά, τα παιδιά, που δεν

αφήνονται να γεννηθούν, γίνονται τρομεροί βρυκόλακες. Βρυκολακιάζουν εις το υποσυνείδητο των μητέρων τους και δεν τις αφήνουν ποτέ να ηρεμήσουν. Δεν θα βραδύνουν να εμφανίσουν συμπτώματα βαριάς νεύρωσης, η οποία θα τις βασανίζει εφ' όρου ζωής. Η απώθηση της ηθικής συνειδήσεως δεν γίνεται ατιμωρητί».

Ας σταματήσουμε λοιπόν αυτό το αιματοκύλισμα αθώων αγέννητων ανθρώπων. Είναι στο χέρι όλων μας να επιλέξουμε τη Ζωή και όχι τον Θάνατο.